

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Tiltott figyelmesség**

1. Tiltott figyelmesség

DITKE (Csőrsz Edit)

A dinamó egyenletes zúgása mögött János – a nyilvántartási kódján csak G534 – közelebb lépett az idős asszonyhoz. Egy apró, félig megőrzött szintetikus adagszeletet nyújtott felé a kormos markában, vigyázva, hogy az árnyék eltakarja a mozdulatát.

– Vegye el, nagymama – mondta János halkán, akadozó, feszült hangon. – Magának jobban kell az erő. A pedálok mellett ma sötétedésig kell állnia.

Az idős nő szigorúan megrázta a fejét, és határozott mozdulattal visszatolta a férfi kezét.

– Ismered a kolónia törvényét, G534 – felelte kimérten a nagymama, bár a tekintetében egy pillanatra lágy melegség csillant meg. – Tilos a porciók megosztása. A rendszer nem tűri az ilyen egyéni akciókat. A saját adagodat kell megenned.

– Tudom... de nem hagyhatom... magára vigyázni akarok – suttogta a férfi, miközben félelemmel teli pillantást vetett a szellőzőrácsok irányába.

A nagymama elfordította a fejét, hogy elrejtse halvány mosolyát. Kedvelte a férfit, aki a kolónia szürkeségében is megpróbált gondoskodó ember maradni, de a törvények megszegése mindannyiuk számára végzetes lehetett.

Alinda ekkor közelebb osont a nagymamájához, kihasználva, hogy János visszalépett a nyomásmérő műszerekhez.

– Nagyi... az új lakó, L656... – suttogta a lány szaggatottan, elfojtott ábrándozással. – Ha a közelemben ér... megváltozik minden.

– Hallgass, gyermekem! – intette le az asszony halk, de erélyes hangon. – A Generátor egységben szigorúan tiltott minden érzés. Ha az Őrszemek észreveszik, végünk.